

Anarchist Archive

2018-03-14

Barbamamma

Könsdebaklet

Det pågår något som kallas för en “debatt” i borgerlig offentlighet och bloggar som berör kön och vad det **egentligen** är. I denna sörja har vi transpersoner blivit indragna, av ett antal ciskvinnor som har starka åsikter eller starka “frågor” om vad kön är och vad vi transpersoner egentligen är. Det förutsätts i debatten att “transrörelsen” står för en metafysik om könets väsende, vad tex begreppet kvinna och man egentligen betyder.

Jag råkar själv vara en transkvinna, men jag har ingen som helst uppfattning gällande hur en ska definiera vad kön “egentligen” är. I sammanhang som vi transpersoner själva organiserar brukar vi ofta betona att vi utgår ifrån det personer säger om sig själva, vad de föredrar för pronomen och vilken könsidentitet de har. Det betyder inte att vi har fastställt att könets “sanna väsende” är könsidentitet, vi gör det för att vi vet att könsdysfori existerar. Kön är ett oerhört brett begrepp, ord som kvinna och man likaså. Ingen av oss menar att vi nått full insikt i vad dessa begrepp faktiskt innebär, vi är personer som lever eller har levt med könsdysfori och märkt att köna oss på andra sätt än det Staten/familjen gjort lindrar/botar symptom av könsdysfori. En del upplever tex att de fötts i fel kroppar, andra delar inte den erfarenheten. För en del uppstår könsdysfori om de blir könade överhuvudtaget, för andra försvinner den när de får hjälp med hormonbehandling och social transitionering. Ingen gör det här för skojs skull, jag lovar det är asjobbigt. Att utgå ifrån könsidentitet gör det möjligt för oss att bli fria från ett enormt psykiskt lidande som ökar risken för att begå självmord. En del transpersoner lider inte av dysfori gällande kroppen men möter svårigheter på många sätt i sina liv ändå (för att de inte är cis).

Vad som gjort mig mest upprörd gällande den stora “debatten” som pågår är två saker, osynliggörandet av transmän och hur/varför/var denna “debatt” pågår.

Ekis påpekade i förbifarten att transmän tilldelas lite plats. Det är ju rätt ironiskt att de kontinuerligt förbises i hennes egna resonemang gällande exploatering av kroppen generellt, men i hennes transmisogyna rants i synnerhet. Att **riktiga** män också kan bära barn och ha vaginor verkar inte ha nått fram till dessa cisfeminister. När de vill ställa “kritiska” frågor som på ett eller annat sätt antyder att transkvinnor inte är “fullvärdiga” kvinnor så brukar det ofta knytas till just kroppen och exploatering av den. Att det faktiskt finns män som just har de egenskaper de verkar tro är helt unika för kvinnor (cis) blottlägger antingen deras totala okunskap om ämnet eller deras öppna illvilja mot transmän. Varför blir jag då mer upprörd över att transmaskulinitet förbises än över all galla som spyttas på oss transkvinnor? För att bli utsatt för offentlig hets innebär att en trots allt blir tagen på allvar. Att bli förbisedd som irrelevant är än värre, i synnerhet när det handlar om vad kön “egentligen” är.

Varför pågår den här debatten? Hur pågår den här debatten? När sker den? När Ekis skrev sin artikel så fanns naturligtvis ett intresse från hennes sida, men det råkar också vara hennes jobb. Väldigt lite kritiska diskussioner förs gällande den

status en del aktivister fått. När det ser så illa ut att en känd feminist kan skriva en artikel i en av Sveriges största tidningar att hon ej förstår transpersoner (and thats it) så börjar åtminstone jag fundera – varför spelar dessa människors åsikter så stor roll? Varför är deras åsikter så mycket viktigare än tex du som läser det här. Det är lätt att glorifiera enstaka personer och betrakta deras ord som viktigare än andras, men när tillräckligt många gör det så kan dessa personer ha ett sådant anseende att deras tyckande och tänkande tas på allvar – när den inte borde göra det – typ om en jidrar om något en har NOLL koll på.

Varför funkar det för vissa att försöka köpa fb-grupper (för ökat personligt inflytande) eller skriva för borgerlig media (klassfienden) medan andra förväntas ha integritet och konsekvent revolutionär praxis? Bland anarkister och andra autonoma så måste en åtminstone våga ifrågasätta och kritisera ikoner – annars kan en lika gärna kasta in handduken och gå med i vänsterpartiet.

Många av de cisfeminister som skrivit om oss transpersoner har **uppenbarligen** inte koll på hur det är att vara trans – eller väljer att skita i att bry sig om hur vi har det. Vi finns inte för att göra en “politisk poäng”, vi valde inte att lida av könsdysfori. Vi är inte objekt för en åldrande generation av cisfeminister att “bolla kön med”, sånt kan en göra utanför det offentliga rummet (om en vill vara liite medmänsklig?). Att de passar på att “ställa frågor” när vi fått **lite** mer förstående bemötande i en del offentliga institutioner – får åtminstone mig att fundera på hur mycket de egentligen gillar oss på ett personligt plan.